

Ikki bara ringt

Tað er ikki smávegis, vit á blaðnum dagliga hava fingið oman yvir okkum frá uppøst-um viðskiftafólki hjá Bygðaleiðum og Strandfaraskipum Landsins um ikki at gera nóg nóg burtúr »hurlivasanum« øllum í ferðaaetlanini — ella tørvandi ferðaaetlanini. Eisini er komið fyrri, at bussførari hefur ringt til okkara fyrri at kæra sína neyð um, at heldur ikki hann visti, hvussu koyrast skuldi.

Sjálvsagt er hetta ólag órógvandi fyrri bæði flutningsmann- ing og okkum brúkarar. Heldur ikki er vón um, at útlendingar, sum nú koma higar í stórum tali, kunnu væntast at klára seg vegin fram út um landið.

Trupulleikarnir eru ikki heilt nýggir, men hesuferð kanska størri av sparingunum, broytta túratalinum, sum politisk semja er um má fremjast.

Øll skulu vit spara, ikki minst landskassin og almennu stovnar okkara, og árinini av hesum sparingum merkja vit kring landið alt. Siga vit — og tað gera vit — at sparingarnar

eru neyðugar, átti tað kanska ikki at undrað okkum so nóg, at stígur eisini kom í annað lið innan samferðslu okkara, enn bert broytt túratal o.l.

Sjálvsagt raka hesar ógvislugu remlingar eisini umsitingar- luga partin, sum Samferðslu- skrivstovuni viðvíkjandi virkar undir vánaligast hugsandi manningarkorum. Manningin er »neyðars« trý og eitt hálvt fólk, sum bæði skulu gera ferðaaetlanir, fyrri ikki um at tala broytingar, avrokna, hava eftirlit, skipa fyrri leigutúrum umframt alt samdøgurið á tamb at vera tøk til at svara øll- um hugsandi spurningum um ferðasambond okkara innan- lendis — fyrri ikki um at tala altíð at vera tøk til at lata seg skelda heiður og æru frá um tað, sum kanska ikki riggaði, men mangan eisini ógrundað.

Kanska var frá byrjan mett rætt um starvsfólkætvarin hjá Samferðsluskivstovuni, men eingin, sum í dag vitjar henda fyrri okkum øll so týðandi stovn, ivast eina latur longur í, at hesi fólk so fáment og ov- byrjað tey eru, veruliga ar- beida fyrri teirra løn, og væl tað.

Hvørji ynski stovnsleiðslan hefur havt um hækkanir av starvsfólkatalinum ella um aðrar hentleikar, sum bøtt kundu um ómenniskjansligu arbeiðsviðurskiftini, vita vit ikki, men ringt er at hugsa sær, at verandi manning orkar at halda áfram uttan lættar av onkrum slag.

Verður grenj okkara so nóg, at hesi, sum hóast alt hava besta skil og drúgvar royndir, góðar sum verri, innan hesa týðandi og yvirhøvur vælskip- aðu samferðsluumsiting — kasta frá sær, verður tað seinni dagur, til vit fáa nakað eins frægt ístaðin — og als ikki við trimum og einum hálvum fólk.

Mong geva ilt av sær um lækkaða, men tó forsvarliga tænaustøðið yvirhøvur, men fleiri skilja tibetur eisini áneyð- irnar fyrri sparingum, hóast semja ikki kann væntast millum politikarar og økini sín- ámillum, hvar sparast má.

Ikki minst hetta seinasta er stóru báti fyrri miðvisari og skjótari gerð av ferðaaetlan- um, tí sum alment tænaustu- fólk, undirgivið politiskum

myndugleikum, sum mangan av lokalpolitiskum ávum ganga beint tvørtur ímóti til- ráðingum teirra, sum reka stovnin og kenna trupulleikar- nar — má úrsliði eisini verða hareftir.

Samanumtikið kunnu vit ikki annað enn fegnast um frálíka buss-, skipa- og tylusamban- dið oyggjanna millum og veita bæði politikarum og teimum, sum so fyrirmyndarliga hava røkt hesa tænaustu, størstu tøk fyrri hetta valaverk. Eitt ferðasamband, sum í hesum trongtíðum tó eisini er vordið í so figgjarkrevjandi, men, sum neyðugt skert, kortini setir okkum millum fremstu lond í so máta.

So syrgiligt tað kann vera at taka bussar úr rutu ella minka túratal, má tó vónast, at hetta ikki verður gjørt, um ikki kann livast við hesum niðurskurð- um, men bara verri gerst tað, siggja vit ikki til at umsitingin, sum mangan gerst tyngri av slíkum broytingum, veruliga fær arbeiðsumstøður til at fáa sum best burtúrur. Slíkar um- støður hefur samferðsluums- iting okkara ikki í dag.

sosigatey

Dimmalætting

DAGBLAÐ

KRUSUN

14. SEPTEMBER

FRÍU FÖROYAR

NORÐLÝST

Ikki ráð

Oyggjatiðindi skriva, at sjónvarpið hefur ikki ráð at senda eitt lið til Álands at senda frá Oyggjaleiku- num :

Mánadagin byrja Oyggjaleikurnir á Álandi. Hesaferð hefur Sjónvarp Føroya ikki sent fólk við. Fyri tveimum árum síðani hevði sjónvarpið send- ingar frá øllum tiltøku- num, sum vóru í Føroy- um.

Ítróttarsambandið er sera misnøgt við at Sjónvarp Føroya ikki hefur boðað frá luttøku. Í skrivi ger ISF vart við at hetta er størsti ítrótt-

arhópurin vit nakrantíð hava sent av landinum, at vit luttaka í 11 grein- um og hava sera góð úr- slit at verja, serliga í svimjing, flogbólti og fótóliti.

ISF heldur at sjón- varpið er alt ov einspor- að í útvæljing síni.

Jógvan Asbjørn Skaale, sjónvarpsstjóri, sigur í viðmerking, at Sjónvarp Føroya hefur ikki ráð at senda fólk til Álands.

Lítill tiltrúgv

Dagblaðið hefur lítla til- trúgv til almennu góðsku- metarnar:

So er tað hin reaktiónin hjá hesum marxismun- ar bakbeistum: Teir fáa teir sær almenna ka- sjætt og sleppa sær í eitt eftirlitsstarv. Hesir komiserar, væl kendir frá Vladivostok til Ha- vana, lumpa sær løn frá skattgjaldarunum og ganga við lógini í lummanum inn og út av virkjun til at góðsku- meta arbeiðið, arbeiðs- fólkid ger.

Tá tað ikki eydnadist teim at beina fyrri føroy- skum vinnulívi við at tjóðartaka tað, byrja hesir keltringar eina snútiltíveru á sama virðisskapandi tætti í búskapinum. Nú er eitt orðið, og annað er »fri

marknaðarskipan«. (Hugsid tykkum, um Berlin-múrurin var rapl- aður hin vegin, og Dag- blaðið røsti marxismu- ni!). Men Alisfrøðsliga Skadastovan sleppur kanska at vaksa og snúla seg til krabba- svøll í tí vinnulívi, sum stendur og fellur við góðskukrøvum á mark- naðinum, og ikki við teim góðskumetingum, hálvstuderaðar ónyttur undir kaskett fyrri al- menna løn, gera á virk- junum. Hesir komiser- ar sleppa altíð undan at fáa sitt »arbeiði« góðskumett av tí skatt- gjaldara, sum er tving- aður at gjalda teim løn.

Vánalig umbering

Sjónvarp Føroya fer ikki at senda frá oyggjaleikunum 1991, sum verða settir á Álandi í morgin og halda fram komandi vikuna.

Sjónvarpsstjórin hefur fyrri bløðunum sagt, at sjónvarpið hefur ikki ráð at senda fólk yvir. Eisini verður sagt, at senda teir filmirnir til Føroya við posti, verða teir tveir dagar seinkaðir, og hetta er ov vánalæg tænausta. Verður sent yvir fylgisvein fer sjónvarpið rættiliga á húsagang.

Utan at hava neyvt innlit í figgjarsøðu sjónvarpsins tykir okk- um hesar umberingar at vera heldur láturligar og bert at rokna sum undanfærslur.

Orsøkin til, at vit halda, at eisini sjón- varpið eigur at senda

frá oyggjaleikunum av Álandi er, at hetta er størsti hópur av ítróttarfólki, Føroyar nakrantíð hava sent av landinum. Harafrat umboðar hesin hópur ikki færri enn 11 ítróttargreinar.

Tað kann tykjast lögdi, at tá sendast skal frá einum einstøkum fótóltsdysti er einki ófört, men er talan um aðrar ítróttargreinar tykisk sum ikki at bera til.

Tað er ivaleyst dýrt at senda yvir fylgisvein, men áður hefur borið til at sponsorera flogfar til Føroya við sendingum, men hefur sjónvarpið so frægt sum hugsað um hendan møguleikan?

-Ein vánalig priori- ering av ítróttar- tilfarinum.

Sosialurin — fimm ferðir um vikuna!